

ACSAI ROLAND

A ház

A szolnoki huszonnégy emeletes
toronyházban halt meg az egyik
nagyanyám.

Már nem tudom, melyik emeleten.
Lelkének kevesebbet kellett
utaznia, hogy odafent legyen.

Aztán sokkal később
abban a házban lakott egy barátnőm,
és mindig találtunk rá módot,

hogy hallgassuk... igen, a Depeche Mode-ot.
Ez volt az a ház, ahol.
A padló. A tető. A lift.

A test. A lélek. Ha szól.
Örökké. Alig.
Valamikor. Valahol.

Velem. Veled.
Az ég hány emelet?

Minden így fontos

Kiteszem az erkélyre
a hullámos
papagájok kalitkáját.

Fent az ég kékje,
lent ébredszik a város,
és csivitelni kezd a két lármás

lény. Bentről nézem őket,
meg hallgatom
főleg.

A feleségem és a lányom
elutaztak. Csak én vagyok itthon,
és ők.

A levelek fonákja szürkészöld,
ahogy fújja
a lombot

a szél.
Látom, merre van pontos
útja,

mint leveleken tűnik át az ér,
és a lomb az égig ér,
hol tart a felhő-mustra

úgy általában, és pont most.
Minden így fontos,
de fullra,

és a nap elkezdődhet újra.